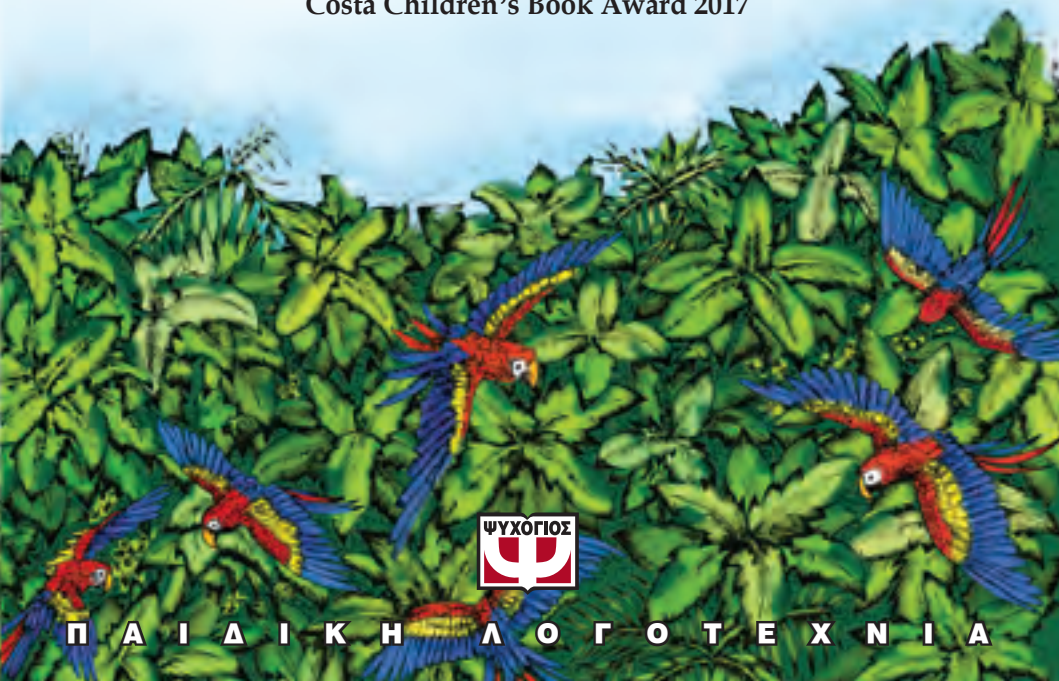

ΚΑΘΡΙΝ ΡΑΝΤΕΛ

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Costa Children's Book Award 2017

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The explorer

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Publishing, Μεγάλη Βρετανία 2018

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο εξερευνητής**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Katherine Rundell

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αργυρώ Πιπίνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Hannah Horn

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Katherine Rundell, 2017

© Εικονογράφησης: Hannah Horn, 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2866-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2867-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΘΡΙΝ ΡΑΝΤΕΛ

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Μετάφραση: Αργυρώ Πιρίνη

Στον Τσαρλς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΤΗΣΗ	13
ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΩΠΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.....	18
ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ	30
ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ.....	46
ΦΑΓΗΤΟ (ΠΕΡΙΠΟΥ).....	62
ΦΩΤΙΑ	70
Η ΣΧΕΔΙΑ.....	78
ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ.....	88
ΣΑΡΔΕΛΕΣ	100
ΑΜΠΑΚΑΣΙ	112
ΟΙ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ	122
ΚΟΝ	146
ΚΑΠΝΟΣ.....	156
ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ	168
ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ	182
Η ΕΡΕΠΙΩΜΕΝΗ ΠΟΛΗ	190

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ	208
Η ΠΑΓΙΔΑ.....	228
ΤΑΡΑΝΤΟΥΛΕΣ	248
ΔΙΠΛΟΤΗΓΑΝΗΤΗ ΟΙΣΕΑΥ SPECTACLE.....	264
ΨΑΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	282
Ο ΟΡΚΟΣ.....	310
ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗ	316
ΚΟΛΛΗΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ.....	328
ΜΑΞ	334
ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΛΗΜΑΤΣΙΔΕΣ	342
Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ	348
ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗ	364
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ	376
ΕΝΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΕΙΔΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗΣ	382
ΕΠΙΛΟΓΟΣ: ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ	389
ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΕΣ	393
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	397

ΠΤΗΣΗ

Σαν μαγική ευχή που κάνει κάποιος, το αεροσκάφος άρχισε να σηκώνεται.

Το αγόρι που καθόταν στο πιλοτήριο γράπωσε το κάθισμά του και κράτησε την ανάσα του, καθώς το αεροσκάφος σκαρφάλωνε στην αγκαλιά του ουρανού. Τα σαγόνια του Φρεντ ήταν σφιγμένα από την προσήλωση, και τα δάχτυλά του τινάζονταν καθώς ακολουθούσε τις κινήσεις του πιλότου δίπλα του: πηδάλιο, λεβιές.

Το μικρό αεροπλάνο τρανταζόταν ενώ πετούσε ταχύτερα προς τον ήλιο που βασίλευε, ακολουθώντας τους ελιγμούς του Αμαζόνιου ποταμού που κυλούσε από κάτω τους. Ο Φρεντ κοιτούσε την αντανάκλαση του εξαθέσιου αεροσκάφους, μια μαύρη κουκίδα μέσα στο απέραντο, σαρωτικό μπλε, όπως κατευθύνονταν με ταχύτητα προς το Μανάους,

την πόλη πάνω στο νερό. Έδιωξε τα μαλλιά που έμπαιναν στα μάτια του και ακούμπησε το μέτωπό του στο τζάμι.

Πίσω από τον Φρεντ καθόταν ένα κορίτσι με τον μικρό της αδερφό. Είχαν και οι δυο παρόμοια τοξωτά φρύδια, σκούρο χρώμα δέρματος και μακριές βλεφαρίδες. Το κορίτσι ήταν ντροπαλό και αγκάλιαζε τους γονείς της μέχρι την τελευταία στιγμή όταν βρίσκονταν στον αεροδιάδρομο, μα τώρα χάζευε το νερό από ψηλά, τραγουδώντας σιγανά, ενώ ο αδερφός της μασούσε τη ζώνη ασφαλείας που φορούσε.

Στην πίσω σειρά, μόνη της, καθόταν μια χλωμή κοπέλα με ξανθά μαλλιά, μακριά μέχρι τη μέση της. Φορούσε μια μπλουζά με βολάν γύρω από τον λαιμό, που έφτανε ψηλά, μέχρι το σαγόνι της, και προσπαθούσε συνέχεια να τη στρώνει για να μη σηκώνεται, κάνοντας γκριμάτσες. Ήταν φανερό πως είχε αποφασίσει να μην κοιτάξει έξω από το παράθυρο.

Ο αεροδιάδρομος που είχαν αφήσει μόλις πίσω τους ήταν γεμάτος σκόνη και εγκαταλελειμμένος, μια λεπτή λωρίδα ασφάλτου κάτω από τον ανελέητο βραζιλιάνικο ήλιο. Ο ξάδερφος του Φρεντ επέμενε να φορέσει τη μαθητική του στολή και το πουλόβερ του κρίκετ, και τώρα, μέσα στην καυτή χωρίς αέρα καμπίνα, ένιωθε να σιγοβράζει.

Η μηχανή έβγαλε ένα βουητό, και ο πιλότος έσμιξε τα φρύδια του και χτύπησε το πηδάλιο. Ήταν κάποιος ηλι-

κίας και έμοιαζε με στρατιώτη. Είχε τρίχες στα ρουθούνια κι ένα γκριζο, κερωμένο μουστάκι που φαινόταν να αψηφά τους κλασικούς νόμους της βαρύτητας. Άγγιξε τον λεβιέ και το αεροσκάφος τινάχτηκε προς τα πάνω, ψηλά μέσα στα σύννεφα.

Είχε σχεδόν σκοτεινιάσει όταν ο Φρεντ άρχισε να ανησυχεί. Ο πιλότος ρευόταν συνέχεια, στην αρχή σιγανά και μετά έντονα και συνεχόμενα. Το χέρι του τινάχτηκε απότομα και το αεροπλάνο βούτηξε ξαφνικά προς τα αριστερά. Κάποιος ούρλιαξε πίσω από τον Φρεντ. Το αεροσκάφος ταρακουνήθηκε, απομακρύνθηκε από τον ποταμό και πήγε προς τις φυλλωσιές. Ο πιλότος μούγκριζε, βαριανάσαινε και τραβούσε με δύναμη τον λεβιέ για να πάει πιο αργά η μηχανή. Έβηξε σαν να πνιγόταν.

Ο Φρεντ είχε καρφώσει το βλέμμα του στον άντρα – είχε γίνει γκριζος σαν το μουστάκι του. «Είστε καλά, κύριε;» τον ρώτησε. «Μπορώ να κάνω κάτι για σας;»

Παλεύοντας να πάρει ανάσα, ο πιλότος κούνησε το κεφάλι του. Έσκυψε πάνω από τον πίνακα με τα όργανα και έσβησε τη μηχανή. Το μουγκρητό σταμάτησε. Το αεροσκάφος έπεφτε με τη μύτη προς τα κάτω. Τα δέντρα έρχονταν προς το μέρος τους.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε το ξανθό κορίτσι. «Τι κάνει; Σταμάτα τον!»

Το μικρό αγόρι που καθόταν πίσω άρχισε να στριγκλίζει. Ο πιλότος άρπαξε τον Φρεντ από τον καρπό για μία και μόνο στιγμή, κι έπειτα το κεφάλι του έπεσε πάνω στον πίνακα με τα όργανα.

Και ο ουρανός, που πριν από μερικά λεπτά φαινόταν τόσο σταθερός και αξιόπιστος, άρχισε τελικά να υποχωρεί.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΩΠΙΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Φρεντ έτρεχε κι αναρωτιόταν αν είχε πεθάνει. Αλλά ο θάνατος θα είναι σίγουρα πολύ πιο αθόρυβος, σκέφτηκε. Ο βρυχηθμός της φωτιάς και το ίδιο του το αίμα πάλλονταν μέσα στα χέρια και τα πόδια του.

Η νύχτα ήταν ολοσκότεινη. Με κόπο προσπάθησε να πάρει μια ανάσα για να φωνάξει βοήθεια ενώ έτρεχε, αλλά το λαρύγγι του ήταν πολύ ξερό και γεμάτο καπνό, και δεν μπορούσε να βγει η φωνή. Ζούληξε με το δάχτυλό του το πίσω μέρος της γλώσσας του για να μαζέψει λίγο σάλιο. «Είναι κανείς εδώ; Βοήθεια! Φωτιά!» φώναξε.

Του αποκρίθηκε η φωτιά: ένα δέντρο πίσω του εκτόξευσε ένα σιντριβάνι από φλόγες. Και ακούστηκε μια βροντή από έναν κεραυνό. Καμία άλλη απάντηση.

Ένα φλεγόμενο κλαδί έσπασε, κατακόκκινο όπως ήταν,

κι έπεσε σκορπώντας έναν καταρράχτη από σπίθες. Ο Φρεντ πήδηξε μακριά, σκόνταψε όπως έκανε πίσω μέσα στο σκοτάδι, και κοπάνησε το κεφάλι του πάνω σε κάτι σκληρό. Το κλαδί έπεσε στο σημείο όπου στεκόταν λίγα δευτερόλεπτα πιο πριν. Κατάπιε τη χολή που του ανέβηκε στον λαιμό και άρχισε να τρέχει και πάλι, πιο γρήγορα και πιο ξέφρενα.

Κάτι προσγειώθηκε πάνω στο σαγόνι του, κι έσκυψε χαστουκίζοντας το πρόσωπό του, αλλά ήταν μόνο μια ψιχάλα.

Η βροχή ήρθε ξαφνικά και απότομα. Μετέτρεψε τις στάχτες και τον ιδρώτα πάνω στα χέρια του σε μια πάστα σαν πίσσα, άλλα έσβησε τη φωτιά. Το τρεχαλητό του Φρεντ έγινε γρήγορο βήμα και μετά σταμάτησε. Γύρισε και κοίταξε πίσω του τον δρόμο που είχε κάνει, ανασαίνοντας πνιχτά και με δυσκολία.

Το μικρό αεροσκάφος βρισκόταν πάνω στα δέντρα. Έβγαζε καπνούς, στέλνοντας προς στον νυχτερινό ουρανό λευκά και γκριζα σύννεφα.

Κοίταξε ολόγυρά του, ζαλισμένος και απελπισμένος, αλλά δεν μπορούσε ούτε να δει ούτε να ακούσει άνθρωπο, μόνο τα φυτά που έμοιαζαν με φτέρες και είχαν αρχίσει να τυλίγονται γύρω από τους αστραγάλους του, και τα δέντρα που υψώνονταν δεκάδες μέτρα ψηλά στον ουρανό,

και τα πανικόβλητα πουλιά που βουτούσαν κρώζοντας. Τίναξε δυνατά το κεφάλι του για να διώξει τη βροντή της συντριβής του αεροσκάφους από τα αυτιά του.

Οι τρίχες στο μπράτσο του ήταν καψαλισμένες και μύριζαν σαν αυγό. Έφερε το χέρι του στο μέτωπο: το ένα φρύδι του είχε καεί και διαλύθηκε μόλις το άγγιξε. Το σκούπισε με το μανίκι του πουκαμίσου του.

Ο Φρεντ κοίταξε τα πόδια του. Το ένα του μπατζάκι είχε σκιστεί μέχρι την τσέπη, αλλά δεν ένιωθε σπασμένο κανένα κόκαλο. Ωστόσο, είχε έναν φοβερό πόνο στην πλάτη και στον σβέρκο του, που τον έκανε να νιώθει τα μπράτσα και τα πόδια του μουδιασμένα και ξένα.

Ξαφνικά μια φωνή ακούστηκε στο σκοτάδι. «Ποιος είναι εκεί; Φύγε μακριά μας!»

Ο Φρεντ έστριψε ολόκληρος. Τα αυτιά του βούιζαν ακόμα. Άρπαξε μια πέτρα από χάμω και την πέταξε προς την κατεύθυνση απ' όπου ερχόταν η φωνή. Κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο με λυγισμένα γόνατα, έτοιμος να πηδήξει ή να το βάλει τα πόδια.

Η καρδιά του ακουγόταν σαν ξεκούρδιστη μπάντα. Προσπαθούσε να μην ανασαίνει.

Η φωνή είπε: «Για όνομα του Θεού, μη μας πετάς πράγματα!»

Ήταν η φωνή ενός κοριτσιού.

Ο Φρεντ έσκυψε και κοίταξε, κρυμμένος πίσω από το δέντρο. Το φεγγάρι έριχνε το φως του μέσα στο βαθύ πράσινο, μέχρι το έδαφος του δάσους, σχηματίζοντας ψηλόλιγνες σκιές πάνω στα δέντρα, και το μόνο που μπορούσε να δει ήταν δύο θάμνοι που θρόιζαν.

«Μα ποιος είναι; Ποιος είναι εκεί;» Η φωνή ακούστηκε από τον δεύτερο θάμνο.

Ο Φρεντ μισόκλεισε τα μάτια του μέσα στο σκοτάδι, κι ένιωσε να σηκώνονται οι τρίχες που είχαν απομείνει στα χέρια του.

«Σε παρακαλούμε, μη μας κάνεις κακό», είπε ο θάμνος. Η προφορά ήταν βρετανική: μιλούσε πιο απαλά, και σίγουρα ήταν η φωνή ενός παιδιού κι όχι ενός ενήλικα. «Εσύ μας πέταξες κακά;»

Ο Φρεντ κοίταξε χάμω στο έδαφος. Έπιασε στα χέρια του ένα κομμάτι από παμπάλαια, απολιθωμένα κόπρινα ζώου.

«Ω...» έκανε. «Ναι». Είχε αρχίσει να συνηθίζει το σκοτάδι και μπορούσε πια να δει τη λάμψη των ματιών που τον κοίταζαν μέσα από την γκριζοπράσινη σκοτεινιά της χαμηλής βλάστησης. «Είστε από το αεροπλάνο; Χτυπήσατε;»

«Ναι, χτυπήσαμε! Πέσαμε από τον ουρανό!» απάντησε ο ένας θάμνος, ενώ ο άλλος συμπλήρωσε: «Αλλά όχι σοβαρά».

«Μπορείτε να βγείτε», είπε ο Φρεντ. «Μόνο εγώ είμαι εδώ».

Ο δεύτερος θάμνος άνοιξε στη μέση.

Η καρδιά του Φρεντ αναπήδησε. Το κορίτσι και ο αδερφός του ήταν γεμάτοι γρατζουνιές και εγκαύματα και στάχτη –που είχε ανακατευτεί με ιδρώτα και βροχόνερο και είχε σκεπάσει σαν πάστα τα πρόσωπά τους– αλλά ήταν ζωντανοί. Δεν ήταν μόνος του. «Επιζήσατε!» αναφώνησε.

«Προφανώς επιζήσαμε», απάντησε ο πρώτος θάμνος, «αλλιώς δε θα μιλούσαμε, σωστά;» Η ξανθιά κοπέλα βγήκε έξω, κάτω από το μαστίγωμα της βροχής. Κοίταζε μια τον Φρεντ και μια τους άλλους δύο, χωρίς να χαμογελά. «Εγώ είμαι η Κον», συστήθηκε. «Είναι υποκοριστικό του Κονσταντία, όμως, αν με φωνάξετε έτσι, θα σας σκοτώσω».

Ο Φρεντ έριξε μια ματιά στο άλλο κορίτσι, που χαμογέλασε νευρικά και ανασήκωσε τους ώμους. «Καλά», αποκρίθηκε. «Ό,τι πεις. Εγώ είμαι ο Φρεντ».

«Εγώ είμαι η Λίλα», είπε το άλλο κορίτσι. Κρατούσε τον αδερφό της, που στηριζόταν στον γοφό της. «Κι αυτός είναι ο Μαξ».

«Γεια σου». Ο Φρεντ προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά αυτό έκανε τις αμυχές στο μάγουλό του να τσιτώσουν και ν' αρχίσουν να καίνε, οπότε σταμάτησε και απλώς στράβωσε το στόμα του.

Ο Μαξ έκλαιγε μ' αναφιλητά και είχε κολλήσει τόσο σφιχτά πάνω στην αδερφή του που τα δάχτυλά του έκαναν με-

λανιές στο δέρμα της. Εκείνη έγερνε από τη μια πλευρά, για να τον στηρίξει, τρέμοντας από την προσπάθεια. Ο Φρεντ σκέφτηκε πως θύμιζαν δικέφαλο πλάσμα με μπλεγμένα μπράτσα.

«Έχει χτυπήσει άσχημα ο αδερφός σου;» ρώτησε.

Η Λίλα, απελπισμένη, χτυπούσε παρηγορητικά τον αδερφό της στην πλάτη. «Δε μιλάει – μονάχα κλαίει».

Η Κον γύρισε και κοίταξε πίσω, προς τη φωτιά, και άρχισε να τρέμει. Οι φλόγες φώτιζαν το πρόσωπό της. Δεν ήταν ξανθιά πια: τα μαλλιά της ήταν γκριζα από την καπνιά και καστανά από τα αίματα, και είχε ένα σκίσιμο στον ώμο, που φαινόταν βαθύ.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Φρεντ, σκουπίζοντας τα μάτια του από τη βροχή. «Αυτό το κόψιμο φαίνεται άσχημο».

«Όχι, δεν είμαι καλά», απάντησε απότομα η Κον. «Έχουμε χαθεί μέσα στη ζούγκλα του Αμαζονίου, και είναι πολύ πιθανό να πεθάνουμε».

«Το ξέρω». Ο Φρεντ δε ζητούσε να του το υπενθυμίσουν. «Εννοούσα...»

«Επομένως, όχι». Η φωνή της Κον έγινε λεπτή και ψιλή. «Νομίζω πως μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι κανείς μας δεν είναι καλά, καθόλου καλά, ούτε στο ελάχιστο!»

Οι θάμνοι θροίζαν. Η βροχή σφυροκοπούσε το πρόσωπο του Φρεντ.

«Πρέπει να βρούμε καταφύγιο», δήλωσε. «Κάποιο μεγάλο δέντρο, ή κάποια σπηλιά ή κάτι που να...»

«Όχι!» φώναξε ο Μαξ – ήταν μια κραυγή ποτισμένη από σάλια και φόβο.

Ο Φρεντ έκανε ένα βήμα πίσω, σηκώνοντας τα χέρια του. «Μην κλαις! Απλώς σκέφτηκα...» Και τότε τα μάτια του ακολούθησαν το τεντωμένο δάχτυλο του Μαξ.

Εκεί, λίγα μόνο εκατοστά από το παπούτσι του Φρεντ, βρισκόταν ένα φίδι.

Είχε καφετιά και μαύρα στίγματα, σαν ψηφιδωτό, για να ταιριάζει με το έδαφος της ζούγκλας, και το κεφάλι του ήταν ίσαμε μια γροθιά. Για ένα δευτερόλεπτο δεν ανέπνεε κανείς. Η ζούγκλα περίμενε. Τότε ο Μαξ έβγαλε μια δεύτερη κραυγή που αντήχησε βαθιά μέσα στη νύχτα και το έβαλαν και οι τέσσερις στα πόδια.

Το έδαφος είχε μουλιάσει κι έτρεχαν όπως μπορούσαν, απερίσκεπτα, ρίχνοντας λάσπες ο ένας στα μάτια του άλλου και χτυπώντας τους αγκώνες τους πάνω στα δέντρα. Ο Φρεντ έτρεχε σαν να μην ήταν δικό του το σώμα, πιο γρήγορα απ' όσο είχε τρέξει ποτέ του, με τα χέρια τεντωμένα μπροστά. Σκόνη και έφαγε μια τούμπα στη ρίζα ενός δέντρου, κι όταν σηκώθηκε έφτυσε το χώμα που είχε μπει στο στόμα του. Έτρεχε ασταμάτητα. Η βροχή θόλωνε τα μάτια του και μέσα στο σκοτάδι έβλεπε σκιές να περνούν γρήγορα από μπροστά του.

Και τότε άκουσε μια κραυγή.

«Σε παρακαλώ, Μαξ!» φώναξε η Λίλα.

Ο Φρεντ γύρισε πίσω, γλιστρώντας μέσα στις λάσπες.

«Δε θέλει να τρέξει!» Η Λίλα έσκυψε πάνω από τον αδερφό της. «Κι ούτε μπορώ να τον κουβαλήσω εγώ!»

Το μικρό αγόρι ήταν πεσμένο ανάσκελα κι έκλαιγε γοερά, ενώ ολόκληρο το κορμί του έτρεμε μέσα στη δυνατή βροχή.

«Έλα εδώ!» Ο Φρεντ σήκωσε με κόπο τον Μαξ και τον έριξε πάνω στους ώμους του. Το αγοράκι ήταν πολύ πιο βαρύ απ' όσο περίμενε και έβαλε τις φωνές όταν το έπιασε ο Φρεντ, αλλά εκείνος άρπαξε και τα δύο γόνατα του Μαξ κι άρχισε να τρέχει, ενώ ολόκληρο το κορμί του ούρλιαζε από τους πόνους. Πίσω του άκουγε τη Λίλα – τον γδούπο των βημάτων της σε κοντινή απόσταση.

Ο σφάχτης στα πλευρά του Φρεντ ήταν σχεδόν αβάσταχτος τη στιγμή που βγήκε από το δάσος και βρέθηκε ξαφνικά σε ένα ξέφωτο. Σταμάτησε επιτόπου, και ο Μαξ χτύπησε το κεφάλι του πάνω στη ραχοκοκαλιά του Φρεντ κι έβγαλε μια φωνή. Θυμωμένος, προσπαθούσε να δαγκώσει τον Φρεντ στην ωμοπλάτη.

«Σταμάτα, σε παρακαλώ», είπε μηχανικά ο Φρεντ, χωρίς να δίνει προσοχή στο αγόρι που κουβαλούσε στην πλάτη του. Κοιτούσε αποσβολωμένος μπροστά του.

Στέκονταν όλοι στην άκρη ενός μεγάλου κύκλου από δέντρα, που ήταν ακάλυπτος απέναντι στον ουρανό και λουσμένος στο φως του ολόγιουμου φεγγαριού. Ένα χαλί από βρύα και χορτάρι απλωνόταν στο έδαφος, κι από πάνω τους τα αστέρια ήταν τόσο πυκνά που το ασημένιο τους φως διέλυε το σκοτάδι της νύχτας. Ο Φρεντ ακούμπησε τον Μαξ στο έδαφος και στάθηκε έτσι σκυμμένος, με τα χέρια πάνω στους μηρούς του, λαχανιασμένος.

«Ήρθε το φίδι πίσω μας;» ρώτησε ο Μαξ.

«Όχι», απάντησε λαχανιασμένη η Κον.

«Πώς το ξέρεις;» επέμεινε ξεσπώντας σε κλάματα ο Μαξ.

Η Λίλα έπεσε στα γόνατα, κρατώντας σφιχτά τα πλευρά της. «Μικρέ μου Μαξ, τα φίδια δεν τρέχουν. Το ξέρουμε και οι δυο. Εγώ απλώς...»

«Πανικοβλήθηκες», είπε η Κον. Η φωνή της ήταν πικρόχολη. «Αυτό έγινε. Βλέπεις! Κοίτα – δεν υπάρχουν φίδια. Κάναμε βλακεία. Τώρα χαθήκαμε ακόμα περισσότερο».

Το έδαφος στο ξέφωτο κατηφόριζε ελαφρώς προς έναν μεγάλο νερόλακκο. Ο Φρεντ έσκυψε πάνω από τον λάκκο, οι μύες του πονούσαν, και μύρισε – το νερό είχε μια σάπια μυρωδιά, αλλά αυτός καιγόταν από τη δίψα. Ήπια μια γουλίτσα κι αμέσως την έφτυσε. «Δεν είναι καλό», παρατήρησε. «Έχει άσχημη γεύση, σαν ψοφίμι».

«Μα διψάω!» γκρίνιαξε ο Μαξ.

Ο Φρεντ κοίταξε τριγύρω του στο ξέφωτο, με την ελπίδα να βρει νερό προτού ο Μαξ αρχίσει και πάλι τα κλάματα.

«Αν στύψεις τα μαλλιά σου», είπε, «θα βγει νερό». Τράβηξε τη σκουρόχρωμη φράντζα του από το κούτελό του και την έστριψε – πάνω στη γλώσσα του έπεσαν μερικές σταγόνες. «Κάτι είναι κι αυτό».

Ο Μαξ μασούλησε τα μαλλιά του για ένα δευτερόλεπτο, αλλά έπειτα έκλεισε τα μάτια του κι άρχισε να τα τρίβει. «Φοβάμαι», δήλωσε. Το είπε χωρίς κλάματα, σαν απλή διαπίστωση. Και, κατά κάποιον τρόπο, αυτό ήταν χειρότερο από τα κλάματα, σκέφτηκε ο Φρεντ.

«Το ξέρω», απάντησε μαλακά η Λίλα. «Όλοι μας φοβόμαστε, Μαξ μου». Έσκυψε προς τον αδερφό της και τον τράβηξε κοντά της. Τα μικρά, αδύνατα δαχτυλάκια του ακούμπησαν ένα κάψιμο πάνω στον καρπό της, αλλά εκείνη δεν τον απομάκρυνε. Άρχισε να ψιθυρίζει στο αυτί του στα πορτογαλικά: κάτι απαλό, σαν τραγούδι, ένα νανούρισμα. Και οι δυο τους κουνιόνταν ελαφρά.

Ο Φρεντ ξεροκατάπιε. «Όλα αυτά δε θα φαίνονται τόσο άσχημα το πρωί», είπε.

«Αλήθεια;» έκανε η Κον. Ήταν αιχμηρή αυτή η ερώτηση. «Αλήθεια δε θα φαίνονται;»

«Δε γίνεται να φαίνονται και πολύ χειρότερα», αποκρί-

θηκε ο Φρεντ. «Μόλις βγει το φως, θα σκαρφιστούμε κάποιο σχέδιο για να γυρίσουμε σπίτι».

Η Κον τον κοίταξε με σκληρότητα· το βλέμμα της ήταν προκλητικό, και ο Φρεντ τής το ανταπέδωσε κοιτώντας την επίμονα. Το πρόσωπό της ήταν όλο γωνίες –μυτερό πιγού-νι, έντονα ζυγωματικά–, και τα μάτια της διαπεραστικά.

«Και τώρα, τι κάνουμε;» ρώτησε η Κον.

«Η μαμά και ο μπαμπάς μας λένε...» άρχισε η Λίλα. Τη στιγμή που ανέφερε τους γονείς της το πρόσωπό της σκυθρόπιασε, αλλά ξεροκατάπιε και συνέχισε. «Πάντοτε λένε πως πρέπει να κοιμηθείς πριν σκεφτείς. Όταν κάποιος είναι εξαντλημένος, κάνει ανοησίες, έτσι λένε. Και είναι επιστήμονες. Άρα πρέπει να κοιμηθούμε».

Ο Φρεντ διαπίστωσε ότι τον πονούσε όλο του το σώμα. «Καλά. Εντάξει. Ας κοιμηθούμε».

Ξάπλωσε στο υγρό χορτάρι. Τα ρούχα του ήταν μούσκεμα, αλλά ο αέρας ήταν ζεστός. Έκλεισε τα μάτια του. Μπορεί και να ξυπνούσε στο κρεβάτι του στον κοιτώνα του σχολείου, σκέφτηκε, δίπλα στους συγκατοίκους του, τον Τζόουνς και τον Σκρέιζ. Ένα μυρμήγκι σκαρφάλωσε στο μάγουλό του.

«Μα δεν πρέπει να μείνουμε ξύπνιοι για να μην πεθάνουμε από διάσειση;» ρώτησε η Κον.

«Αν είχαμε πάθει διάσειση, θα είχαμε ζαλάδες, έτσι νομίζω», απάντησε η Λίλα.

Ο Φρεντ προσπάθησε να καταλάβει αν ζαλιζόταν, λίγο πριν βυθιστεί στον ύπνο. Ο κόσμος άρχισε να απομακρύνεται απ' αυτόν μέσα σε μια δίνη.

«Αν πεθάνουμε όλοι μας μέσα στη νύχτα, υπεύθυνοι θα είστε εσείς οι δύο», δήλωσε η Κον.

Και μ' αυτή την ευχάριστη σκέψη, ο Φρεντ ένωσε τον εαυτό του να βυθίζεται και να βυθίζεται, και να φεύγει μακριά από τη ζούγκλα και τον βαρύ νυχτερινό αέρα, και να αποκοιμιέται.

Από το κάθισμά του στο μικροσκοπικό αεροσκάφος, ο Φρεντ παρακολουθεί τα μυστήρια της ζούγκλας του Αμαζονίου. Το όνειρό του από παιδάκι ήταν να γίνει εξερευνητής, να γράψει ιστορία και να διαβάσει το όνομά του στις λίστες των μεγάλων ανακαλύψεων. Αν μόνο μπορούσε να προσγειωθεί και να ψάξει μόνος του...

Καθώς το αεροπλάνο συντρίβεται μέσα στην πυκνή βλάστηση, ο Φρεντ δεν έχει άλλη επιλογή. Μπορεί να κατάφερε να επιζήσει, μαζί με τα άλλα τρία παιδιά, όμως η ζούγκλα είναι ένας αχανής και άγριος τόπος. Έχοντας χάσει κάθε ελπίδα για διάσωση, η πιθανότητα να γυρίσουν οπίτι σώοι και αβλαβείς είναι πλέον πάρα πολύ μικρή.

Ωστόσο, φαίνεται ότι κάποιος άλλος ήταν εκεί πριν απ' αυτούς...

ΑΠΟ 10 ΕΤΩΝ

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 21731

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr